

man sætter „indtil videre“ eller kun voterer Loven for et Aar. Jeg kan ikke nægte, at for mit Vedkommende har det noget Stødende, at denne Lov, der er en Afvigelse fra en engang vedtagen Lov, aarligt gjentager sig, og, saa at sige, tillige aarligt gjentager Vidnesbyrdet om, at Rigsdagen vistnok har en Billie; men at den dog ikke seer sig istand til at gjenneføre sit Duffe ligeoverfor Regjeringens Anskuelse om denne Sag. Jeg skal kun tilføie, at, forsaavidt der er yttret Noget om, at der er god Tid paa et andet Sted, saa er det ikke altid godt at have Meget at bestille, thi det kommer an paa de Sagers Bessaffenhed, hvormed man besæftiger sig; undertiden, naar man er meget stærkt sysselsat, vilde det være bedre, om man havde Mindre at bestille.

Varfod: Dersom vi vedtage Loven saaledes, som den nu foreligger os, bliver Følgen, som allerede antydet af den ærede Forslagsstiller, at Regjeringen fremdeles kan lade være at røre ved denne Sag, og at Portofriheden altsaa vedbliver at bestaae. Saafremt vi derimod vende tilbage til Regjeringsudkastet, saaledes som det kom til Landsthinget, saa maa Regjeringen, hvis den vil have Portofriheden, fremkomme med et nyt Forslag ad Aare, og det forekommer mig dog, at det kunde være noget Trættende, noget Ubehageligt for Regjeringen, saaledes at blive ved evig og evig at komme med det samme Lovforslag. Det kunde dog være, at Regjeringen tilsidst blev fæd deraf og, for at blive fri derfor, kom med det Lovforslag, vi ønske. Desuden have vi, om jeg ikke tager ganske feil, en Mængde Exemppler paa — ja, jeg troer endog, at jeg selv kunde paavise forskjellige saadanne —, at, naar det hedder i en Lov, at det og det skal beroe „indtil videre“, saa indbefatter dette „indtil videre“ undertiden nogle og 50 til 60 Aar og derover; men for at denne Sag ikke skal ligge urørt hen i 60 Aar, og for at Regjeringen hvert Aar kan have en Mindelse om, at den bør bringe denne Sag i Orden, forekommer det mig, at det vilde være ønskeligt, om vi vedtog det af den ærede Rigsdagsmand fra Langeland (S. A. Hansen) stillede Forslag. Dertil kommer endnu, at jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at der

finder ikke saa Misbrug Sted ved den bestaaende Portofrihed, og, spørger man mig, hvor fra jeg veed det, saa svarer jeg, at jeg selv har faaet Breve med „R. T.“ om aldeles private Unliggende, og, skulde man troe, at det var ophørt nu, da Portoet paa et Brev er en Bagatel af et Frimærke, saa skal jeg dertil svare: Nei! Jeg fik i sin Tid atter et Brev, der kunde været frigtort med et eneste Frimærke, men hvorpaa der dog stod „R. T.“, og det angik atter en reen privat Sag. For at gjøre en Ende paa saadanne Misbrug, forekommer det mig, at der er al mulig Opfordring og Anledning til at ophæve eller afløse den bestaaende Portofrihed, og jeg opfordrer derfor til at stemme for det af den ærede Rigsdagsmand fra Langeland stillede Forslag.

Finantsministeren: Da det sidste Foredrag kunde give Anledning til at antage, at der behøves nogen Mindelse eller Bættelse, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at, naar den ærede Rigsdagsmand, som besjente sig af denne Fremstillingsmaade, kjendte det, som tidligere er passeret i denne Sag, saa vilde han vistnok ikke have yttret sig paa den Maade, thi han vilde da have vidst, at Regjeringen netop har taget Initiativet i denne Sag, idet Regjeringen, saa hurtigt det lod sig gjøre, fremlagde et Lovforslag til Ordningen af denne Materie, men at dette Lovforslag ikke blev færdigt paa Rigsdagen, og at Sagen først senere, af de bekjendte politiske Grunde, som jeg har fremhævet, ved gjenfærdig Overenskomst imellem Regjeringen og Rigsdagen, er stillet i Væro. Det er altsaa ingentunde paa Grund af nogen Mangel paa enten Billie eller Evne hos Regjeringen til at fremsætte Forslag om Sagens Ordning, at Sagen staaer, som den nu staaer. Naar den ærede Rigsdagsmand mener, at der endnu finder Misbrug Sted med Hensyn til Portofriheden, saa vil jeg gjerne give ham Ret i, at der endnu er flere Tilfælde, hvor der er en saadan Uklarhed i dette Forhold, at Misbrug finde Sted; jeg kan imidlertid forsikre den ærede Rigsdagsmand om, at, hvorsomhelst man kommer efter det, søger man at modvirke disse Misbrug og at standse lignende for Fremtiden, og at der navnlig for Diebliffet er en heel Deel af det Slags Til-